

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Interview met oud-bestuurslid Kamran Ullah

Augustinus, T.; Bytyçi, D.

Citation

Augustinus, T., & Bytyçi, D. (2020). Interview met oud-bestuurslid Kamran Ullah. *Bestuurskundige Berichten*, 35(1), 31-34. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3212591>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3212591>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Interview met oud-bestuurslid Kamran Ullah

Zou u uzelf kunnen voorstellen aan de lezer die u niet kent?

Kamran Ullah, 36 jaar. Ik ben woonachtig in Amsterdam en werk in het dagelijks leven bij de Telegraaf. Daar werk ik nu bijna 7 jaar en ben ik nieuwschef. Ik heb er de videotak en de podcasttak opgezet, dus ik ben bezig met de digitale versnelling en groei van de Telegraaf. De afgelopen 13 jaar heb ik altijd iets in de media gedaan, dus mijn carrière is met name die kant op gegaan. Daarnaast ben ik in die tijd ook heel erg actief geweest als gespreksleider en dagvoorzitter. Ik geef ook regelmatig trainingen, zoals aan voormalige B.I.L.-besturen. Dat is eigenlijk een tweede pijler van wat ik doe. Ook is er altijd de betrokkenheid rondom de politiek, maar in mijn huidige werk kan ik daar geen actieve bijdrage aan leveren.

Het 19e bestuur der B.I.L. met links bovenaan Kamran Ullah.

Bron: bilboard.nl

Ik heb in het B.I.L.-bestuur gezeten in 2003/2004, als tweedejaars. Toen zaten we nog in Leiden, in het verschrikkelijke gebouw van de FSW. Ik ben toen commissaris activiteiten geweest.

Wanneer heeft u precies bestuurskunde gestudeerd aan de Universiteit Leiden en hoe bent u er terecht gekomen?

Ik ben in 2002, meteen na mijn middelbare school, begonnen met bestuurskunde. Ik zat op het Barlaeus Gymnasium in Amsterdam. De VU trok me totaal niet. De UvA en Leiden wel. Op school wilde ik eigenlijk altijd geneeskunde studeren. Dat was echt de droom uiteindelijk: kinderarts worden. Maar in het tweede deel van de middelbare school zeiden mensen steeds vaker: ‘Moet jij niet de advocatuur in ofzo?’, ‘Moet jij geen rechten studeren?’, ‘Moet jij niet de politiek in?’ Dat triggerde wel, dus ben ik ook naar dat soort opleidingen gaan kijken. Ik kan me goed herinneren dat bestuurskunde in die tijd een folder had, die ik ergens heb gekregen. Het stond me aan dat die opleiding zo breed was. Er zat sociologie in, geschiedenis, politicologie, rechten. Uiteindelijk ben ik naar een open dag gegaan in Leiden en dacht ik ‘nou, die opleiding past wel bij mij’. Als ik nu kijk, achteraf gezien, dan zit er wel een grote overeenkomst tussen de opleiding en mij: ik ben een generalist en dat is de opleiding ook.

In mijn studie heb ik een geweldig eerste jaar gehad; een onwijs leuke groep mensen, met wie ik toevallig in de werkgroepen belandde. Toen zaten we een heel jaar lang met dezelfde groep in de basiswerkgroepen. Met een van hen heb ik inmiddels al 11 jaar seizoenkaarten bij Ajax; een van mijn beste vrienden. Een ander daarvan is een lid van verdienste, waarvan de stoel nog altijd in de BIL-kamer staat. Wat dat betreft was het een warm bad; echt een leuke groep. De B.I.L. was vanaf het eerstejaarsweekend al de club die ervoor zorgde dat je elkaar vond en dat je contact met elkaar had. Ondanks dat ik dus geen lid werd van een studentenvereniging en in Amsterdam woonde, had ik wel echt het gevoel dat ik betrokken was bij de mensen. Zeker met de vakken; de eerste jaren alle introductievakken in de breedte, dat was gaaf. Het tweede jaar ben ik het B.I.L.-bestuur ingegaan. Iedereen die dat gedaan heeft, weet dat dat tijd kost, maar dat je ook vrienden maakt. Ook daarvoor geldt weer dat het gaat om de mensen, die de hele sfeer maken. Als dan de opleiding ook bevalt, dan is dat heel erg mooi.

Maar hoe bent u in dat bestuursjaar terechtgekomen? Deed u in het eerste jaar ook een commissie?

Ik ben in het eerste jaar meteen een commissie gaan doen, de commissie activiteiten ook. Dingen organiseren vind ik leuk en dat gaat me ook relatief makkelijk af. Maar het is ook lekker last-minute dingen gewoon regelen, gewoon dóén. Dat zat erin en dat leek me tof, dus daarom heb ik me toen aangemeld voor het bestuur. Ik haalde ook relatief

veel punten in dat eerste jaar, dus daar maakte ik me op dat moment niet zo heel veel zorgen over. Toen hadden we in de zomer de lange reis naar Boedapest en Praag. Daar leerde ik ook een aantal van de andere bestuursleden kennen, met wie ik zou gaan samenwerken, dus dat was ook echt mooi ingegroeid.

En in dat bestuursjaar; wat heeft u daar vooral van meegenomen?

Wat ik herinner is de B.I.L.-kamer, als een soort tweede huis. Ook de betrokkenheid bij de hele opleiding, bij de Universiteit. We zaten ook in een pre-lustrum jaar. Dat betekende ook alle voorbereidingen treffen, bijvoorbeeld dat er een commissie zou komen. Ik heb daarna ook een aantal landelijke besturen gedaan. Ik ben secretaris geworden van de Nationale Jeugdraad en later ook voorzitter daarvan. Dat eindigde in 2006, toen ik vierdejaars was.

Nog wat betreft mijn opleiding: het einde daarvan was eigenlijk hybride. Dat was in 2008, dus ik heb er uiteindelijk zes jaar over gedaan, maar wel met een verhaal. Dat verhaal is dat ik er een heleboel dingen naast ben gaan doen. Dat waren eerst een aantal bestuursfuncties. Daarna ben ik in 2006 begonnen met een eerste baan in de mediawereld. Ook ben ik op freelancebasis als gespreksleider en trainer aan de slag gegaan. Op mijn studie kwam dus minder nadruk te liggen, want daar vond ik de uitdaging niet meer. De reden dat ik de opleiding koos, daar liep ik uiteindelijk tegenaan. Dat wil zeggen: heel algemeen en een opleiding voor generalisten. Tegenwoordig zijn er ook veel masters, die heel specifiek op een bepaald thema ingaan. Dan ga je heel erg de diepte in, maar dat zat niet in mijn opleiding.

Ik had daar dus echt totaal geen motivatie meer. Zo arrogant als ik ben als Amsterdammer, vond ik echt dat ik bij sommige vakken niks te halen had; “Ja, zo gaat het in theorie, maar ik heb gezien hoe het in de praktijk werkt.” Vanuit mijn bestuursfunctie als voorzitter van de Nationale Jeugdraad had ik de luxe dat ik aan tafel zat met een minister. Ook met oud-B.I.L.-mensen overigens, die er dan als senior beleidsmedewerker of trainee zaten. Ik zag dus hoe de beleidscyclus werkte en de uitdaging was weg om daar een heel generalistisch vak over te volgen. Dat is mijn eerlijke verhaal daarover.

Om je andere vraag nog te beantwoorden: het bestuursjaar is iedereen aan te raden. Ik vind dat we in een fase zitten dat mensen zichzelf heel veel druk opleggen. Studies moeten in drie jaar, je moet in vier jaar je hele opleiding afmaken. Ik zit nu al een aantal jaren in de positie, dat ik mensen mag aannemen. Als ik iemand zie, die gewoon in vier jaar zijn opleiding heeft afgemaakt, dan komt die in principe onderaan de stapel te liggen. Ik wil namelijk mensen met een verhaal hebben. Ik wil zien wat mensen ernaast gedaan hebben. Als je er dingen naast kan doen én je kan in 4 jaar afstuderen: top. Tuurlijk, als je ambitieus bent en je hebt de capaciteiten, dan moet dat ook gewaardeerd worden. Ik heb echter liever, zoals ooit een docent zei toen ik net begon: “Liever iemand met zes jaar en een verhaal, dan 4 jaar en cum laude.” Dat verhaal moet dan niet zijn: “ik heb bier staan drinken op de sociëteit”, maar: “ik heb bier staan drinken op de sociëteit, én ik heb een B.I.L.-bestuursjaar gedaan, ik heb een bijdrage geleverd aan de centrale studentenraad of de faculteitsraad, ik heb vrijwilligerswerk gedaan bij een of andere stichting of heb in de Schilderswijk mensen geholpen met overheidsposten.” Dat is een verhaal en dan ben je écht met je opleiding bezig. Dat is ook wel eens de kritiek op opleidingen. Bij ons was er al geen stage meer. Volgens mij zijn er tegenwoordig wel opties om stages te lopen, maar dat is echt té minimaal. Het zou gewoon verplicht moeten zijn voor alle bestuurskundestudenten om stage te lopen. Het is ook goed voor alle overheidsinstellingen als er stagiairs rondlopen. Niet omdat ze daarmee goedkope krachten hebben, maar omdat ze de werknemers van de toekomst ook zelf opleiden. Dat miste ik echt. Ik heb dat gelukkig kunnen doen vanuit bestuursfuncties, dus ik raad iedereen aan om een bestuursfunctie te doen. Ik vind dat je veel meer waarde hebt als je de arbeidsmarkt op gaat. Zeker omdat je er onwijs veel van leert. Als ik ook terugdenk aan mijn eigen bezigheden, dan denk ik: wauw, wat heb ik toen veel geleerd. Wat heb ik veel profijt gehad van de dingen, die ik toen heb meegemaakt. Wat ik ook denk en dat is waarom ik het zo tof vind om bestuurstrainingen te geven: och, wat was ik een groentje en wat zou ik dingen anders hebben gedaan. Die fouten moet je ook maken, je moet die dingen leren, maar als ik een aantal basiszaken van tevoren had geweten, had ik er nóg veel meer uit kunnen halen.

Een gemiddeld persoon, die hier op zijn 18^e begint met studeren, heeft nog nooit een vergadering meegemaakt. Als je al een keer vergaderd hebt, dan gebeurde dat misschien op de sportclub of op een ALV. Als je een bestuursvergadering hebt, gaat het anders. Hoe bouw je zo'n bestuursvergadering op? Hoe lang duurt het? Het bestuur voor ons zei: altijd

drie uur, dus wij deden dat eerst ook, maar ik vond het veel te lang. Ik kon mijn concentratie er niet bij houden en dat gold ook voor een paar anderen. Op een gegeven moment hebben we dus gekeken of we dat wat korter konden maken. Met de kennis van nu is die vergadering niet meer dan anderhalf uur of twee uur. Daar is zo'n bestuursjaar voor; liever dat ik het daar leer, zodat ik elders weet hoe dat werkt. Als mensen nu wel eens zeggen: moeten we niet een uur langer plannen voor die afspraak, dan weet ik: als we een uur langer inplannen, dan gaat het ook een uur langer duren en dan gaat diezelfde persoon zeggen: zie je wel, het was nodig! Dat was met bestuursvergaderingen ook en dat leer je dan ook echt in zo'n bestuur.

We hebben allemaal verschillende leerstijlen. Dat heb ik in de praktijk voor het eerst in het B.I.L.-bestuur gezien. Wij waren met zijn zevenen en we waren heel verschillend. De B.I.L. was een relatief mooie, laagdrempelige organisatie om dat te leren kennen en te ontdekken. Liever dat je het daar ontdekt, dan wanneer je echt ergens aan het werk bent. Dát soort dingen leer je bij de B.I.L..

Denk ook aan het draagvlak onder de leden. Sommigen denken: waar gáát dit over? Als we hier eens over nadenken: als de B.I.L. niet zou bestaan en er geen enkele studievereniging zou bestaan, dan zou de wereld echt doordraaien en studenten zouden het net zo leuk hebben. Alles wat de B.I.L. regelt, zou op een andere manier geregeld kunnen worden. Met andere woorden: de B.I.L. is totaal overbodig. En dat geldt eigenlijk voor alle studieverenigingen en studentenverenigingen; ze zijn totaal overbodig. Toch zijn ze er. Als je de mensen bij ALV's of kritische leden op andere momenten beziet, dan denk je dat de hele wereld om de vereniging draait. Maar als je naar het budget kijkt, dan denk je: waar gaat het dan om? Enkele tienduizenden per jaar? Dat zijn natuurlijk bedragen van niets. Dus is het mooi om juist met 40 duizend euro per jaar en een paar duizend leden in een relatief veilige omgeving je kwaliteiten te ontwikkelen. Ik bedoel je bestuurskwaliteiten, je samenwerkingsvaardigheden en je organisatievaardigheden. Jullie zijn mij nu aan het interviewen; we maken Bestuurskundige Berichten. Het is natuurlijk tof om die vaardigheden op te doen; om gewoon de eerste keer de telefoon op te pakken en iemand te gaan bellen. Het is spannend, maar liever dat je dat hier hebt gedaan, dan dat je ergens gaat werken en de eerste drie uur op het toilet zit, omdat je niet durft te bellen.

Als u met één speciale of unieke herinnering uw bestuursjaar zou moeten kenmerken, met welke zou u dat dan doen?

Ik vind het lastig om één specifiek moment te noemen. We hebben in mei de lange reis naar Lissabon gehad. Toen hebben we binnen het bestuur wel een pittig moment gehad. Dat was wel een soort dieptepunt. Dat moment hebben we gelukkig wel overwonnen: we hebben het besproken, het jaar met de hele groep afgemaakt en het is goed gekomen. Er zijn zoveel momenten; wij zijn begonnen met de Van Braam-lezing, die nog steeds in de Diesweek wordt gehouden. Het was toen mijn taak om te regelen dat men zijn naam mocht gebruiken. Ook mocht ik de sprekers regelen. Ik herinner me ook de wissel-ALV in café Einstein nog. De voorzitter sprong toen in de gracht en zwom naar de overkant. Zo zijn er veel momenten, die ik me na zestien jaar nog levendig herinner. Daardoor vind ik het lastig om echt van één moment te zeggen dat het er bovenuit springt.

U noemde het eigenlijk eerder al; het contact met de andere bestuursleden is er dus nog steeds?

Ja, maar ik moet wel zeggen dat er een jaar later, tijdens de EJD, wel een soort tweespalt is ontstaan, die nooit meer helemaal goed is gekomen. Ik heb zelf eigenlijk met iedereen nog wel contact gehouden, maar anderen niet. Met de voorzitter en secretaris, Hessel en Jeroen, heb ik nog heel goed contact. Met Wouter heb ik ook nog contact, maar die woont in Amerika. Marlene zie ik nog regelmatig voorbij komen op sociale media, dus dat is tof. Laurens, de penningmeester, kwam ik nog tegen op een golftoernooi, waar we allebei als gasten waren uitgenodigd. Er is soms ook nog contact met bestuursleden van de jaren ervoor en erna. Soms promoveert er ook iemand. Dan ben je daar wel eens bij met een groep. Het contact blijft gelukkig.

En nu bent u dus nieuwschef bij de Telegraaf. Wat kunt u daarover vertellen, wat betreft de leuke kant die u trekt, en ook de uitdagingen die u er meemaakt?

Ik ben dus de mediawereld ingegaan, wat natuurlijk iets totaal anders is, dan waar je voor wordt opgeleid. Sterker nog, er zijn ook mensen, die daar echt van walgen,. Dat is natuurlijk de andere kant van de medaille. Zeker ook de media

waar ik naartoe ben gegaan. Er is ook een aantal docenten hier, die dat geen kwaliteitsjournalistiek vinden. Waar ik vanuit de opleiding nog veel profijt van heb en plezier aan beleef is het snappen hoe dingen werken. Bijvoorbeeld een ontslag van een staatssecretaris of de verschillen tussen publieke en private organisaties. De opleiding blijft dus terugkomen in mijn werk; het beklift als een soort basiskennis.

Wat betreft bestuurskunde in uw werk, is het dus vooral de achtergrond en de basis die erin zit?

Ik heb ook wel eens in een soort managementrol gezeten. Ook wij zijn agile gaan werken, dus ik ben scrum master van een traject waar we nu in zitten. Daar komen wel vaardigheden naar boven, waarvan ik niet weet of ik die aan de opleiding te danken heb of dat ik die al in me had, maar die liggen natuurlijk wel dicht bij bestuurskunde. Ik weet wel zeker dat die mede te danken zijn aan de bestuursfuncties die ik gedaan heb, onder andere het B.I.L.-bestuur. Op die manier heb ik er wel degelijk wat aan, maar in tegenstelling tot een heleboel oud-studiegenoten zit ik niet echt in de bestuurskundige wereld van gemeentes of ministeries.

De uitdagingen waar wij als bedrijf voor staan, zijn heel anders dan die van publieke organisaties. Denk aan de jarenlange afname van abonnees van de krant. Wij zitten echt in een fase dat we toekomstbestendig moeten worden. Dat doen we met een digitaal product. Zo hebben we de website en de apps, die buitengewoon goed bezocht worden. Ik heb de afgelopen jaren ook de videotak mogen opzetten. Met ons YouTube-account hebben we ook op die behoefte ingespeeld en zijn we het op een na grootste nieuwskanaal geworden. De enige die groter is, is het jeugdjournaal, wat ook logisch is. Dat de Telegraaf nummer twee zou worden, had niemand kunnen verwachten of voorspellen. De afgelopen jaren is ook de podcast opgezet. Als nieuwschef is het mijn taak en gedeelde verantwoordelijkheid om ervoor te zorgen dat we elke dag de beste, mooiste en meest spraakmakende nieuwsverhalen brengen in alle vormen. Dat is waar ik elke dag een bijdrage aan mag leveren, met als doel dat we weer verder gaan groeien. Dat doen we nu met heel veel nieuwe digitale abonnees en we hopen natuurlijk dat dat de komende jaren verder gaat groeien.

Wat zou u de lezers van de BB, zowel alumni als studenten, nog afsluitend willen meegeven?

Wat betreft de studenten, zoals ik al eerder meegaf zitten we echt in een fase dat er een onwijze druk wordt gelegd op studenten. Dat doen ze vooral zelf. Het is echt niet veel slechter dan 10 jaar geleden, maar de generatie die nu studeert is opgegroeid met sociale media en stelt andere eisen. Van jongs af aan is er al een heel andere druk vanuit de omgeving. Trek je daar niets van aan. Als je even de kans en de ruimte hebt, benut die door dingen naast je studie te gaan doen. Het verhaal is belangrijker dan nominaal studeren. We moeten ook zeker de uitblinkende cum laude studenten beter omarmen. Trots zit te weinig in onze samenleving. We mogen echt trotser zijn op die studenten. Dat is in elk geval wel mijn boodschap, zeker voor de mensen die twifelen of ze een B.I.L.-bestuur moeten gaan doen of in een commissie willen. Je bent echt gek als je je niet aanmeldt. Zeker met een opleiding als bestuurskunde zou je meer praktijkervaring op moeten doen.

Voor studenten en de jongere alumni is de boodschap er een die ik wel vaker geef: grijp kansen. Ik ben een optimist; het glas is altijd halfvol. Dat betekent ook dat ik daardoor kansen zie voor mezelf. Eerst kansen grijpen en dan pas denken of je het wel of niet moet doen. Ik zie te veel mensen die ofwel de kans niet zien en achteraf spijt hebben. Er zijn er ook die de kans zien en zich eruit praten door negatief te zijn. Wees optimistisch en grijp je kansen. Kijk daarna of het echt iets voor je is. Voor de ervaren alumni is er de opdracht om de toekomstige bestuurskundigen niet te vergeten. Onthoud waar je vandaan komt; je hebt ook ooit van een opleiding genoten. Creëer daarom stageplekken en bied ze aan.

Nogmaals in het kort. Aan iedere student: ga minimaal een stage lopen. Aan de alumni die in de functies zitten waar dat kan: creëer stageplekken. Werkervaring is zo veel belangrijker dan boekenkennis.

Kamran Ullah voor de huidige B.I.L.-kamer